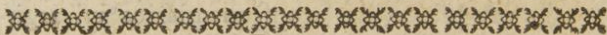

monstr. Cum turbulentis affectibus alterum conuicturi aduersarium implere non debeamus (§. 494.): consequens est, ut eiusmodi argumenta in confutando non adhibere debeamus, quae alios affectibus turbulentis implent. Cum vero argumentum, ab inuidia ductum, aduersarium in affectum irae et tristitiae non possit non conuincere; quia in hoc argumento aduersarii siue dissentientis fama et fortuna labefactatur: palam est, argumentum, ab inuidia ductum, esse in confutando nequiquam adhibendum.

Hos impugnatores, qui periculosis consequentiis, et argumento ab inuidia ducto vsi, sub praetextu veritatis defendendae, dissentientes in discrimen famae, fortunae, immo vitae adducere conantur, vocat *WOLFIVS persecutores*. *Conf. Log. Lat. p. 752.*

CAPVT IX.

DE

MODO SE DEFENDENDI.

§. 515.

QVI demonstrat, se ab altero non esse confutum, ille se aduersus dissentientem defendere dicitur. Qui vero insufficienter tantum probat, se ab altero refutatum non esse, is defensionem sui tentare dicitur.

§. 516. *Ex quo patet, si propositio reuera refutata est, tum defensionem nullam posse habere locum, quamuis ab imperitis defensio tentari possit. Demonstr.* Si propositio reuera refutata est: tum demonstratum est, propositionem esse falsam (§. 499.), adeoque etiam necessario propositio refutata erit falsa, quia omne, quod

quod legitime demonstratum est, verum esse debet (§. 399.). Fac itaque, contra propositionem refutatam locum esse defensionis; tum demonstrari debet, propositionem non esse refutatam, adeoque non esse falsam (§. 515.). Verum itaque erit, propositionem refutatam non esse falsam (§. 499.). Hac ratione vna eademque propositio erit falsa, quia refutata est, et non erit falsa, quia defensionis locus est. Cum vero impossibile sit, ut vna eademque propositio sit simul falsa et non falsa (*per princ. contrad.*): impossibile quoque est, ut in propositione, quae reuera refutata est, defensio locum habere possit. Quia tamen insufficienter saepius probari potest, propositionem, quae reuera refutata est, non esse refutatam: patet, defensionis quidem tentamen locum hic habere posse (§. 515.).

§. 517. De defensione sequentes adhuc obserues regulas et cautiones.

I. Si propositio aliqua reuera demonstrata est eademque ab aliis impugnatur, non opus est, ut eam multis defendas, cum certum sit, eam refutari non posse (§. 502.). II. Si sensus verborum vindicandus est, satis te defendisti, si, quid tibi velis per verba, demonstraueris. Si notionem, quam cum verbis tuis coniungis, pertinaciter reiicit aduersarius, aut malitiose verba in alium sensum detorquet, non opus est amplius defensione. III. Si impugnans vel principia erronea, vel modum argumentandi falsum, tibi vult imputare, in defensione opus est, ut, principia tua legitima esse, commonstres, itemque, ut, vitium formae per ignorantiam regularum logicarum imputari tibi, doceas. IV. Si impugnans consequentiam, ex tuis assertis elicitam, habuerit pro absurda; tum in defensione demonstrandum est, aut consequentiam esse legitimam, aut saltem ex tuis assertis non fluere. V. Contra impugnantem, qui iniuriis potius et conuiciis, quam argumentis, militat, non opus est defensione. Si vero aduersarius, qui nostra asserta impugnat, nostraeque famae labeculam aspergere nititur per conuicia, magnae fuerit auctoritatis, multumque valuerit apud

